

Az örök Korócsong.

írta:
Rubó Dersó

— Na, láim: ez az este is olyan mint
 a többi. A fő az, hogy obolyozzék az em-
 ber. Mőir feltűrentek. Egy félóra múlva
 lefekszem s tiúlezek az egész Korócsong-
 esti babonám.

Pukómozky Flóryán László úr
 lecsóttintottat a tintatartója feletlét.
 Megdörzsölte a kezét, megdörzsölte a
 szemét. Pár percre az arcára felvilágla
 a bologsággal nézte az elötte felhalmo-
 zódó teleirt lapokat. Ez életének főmű-
 ve, ez az ő ércnél továbbtartó monu-
 mentuma. A határokololalának ké-
 szülő kötetben elvise a tény-csoport-

tosító sokkal bizonyított be, hogy²
v. magyar -u- hang Krisztus előtt
kétértelműt erővel valószínűleg nyil-
tabb volt, mint ma kiejtése, de v
mai. -o- hangnál már akkor is köv-
tebb volt. Pukónszky tanár is a-
szott, ricskös, ösztöves lelke Ponthon-
nál sígult. Messze kürtök viadal-
sót hallotta sok Iskolaia kopu-
jónak széles kitörülését.

A hosszú vékony emberke kis
citrom-feje bollog-sínya volt a lóim-
pomevítésében. Hosszu cingő rnyak-
slya volt, mint egy nyolcs főnél sü-
tött sópocolt kürtös-kolós, melyről le-
feljuttatták a monolúkt. Skeni rö-
vidlítőn fenyesek voltak, mint egy
nyugodt öreg kőfogósi becsüsi.
De azért az egész volt mégsem nél-
külözte a méltóság tárgyilagosságát.

Hiszen Pukó-naszky volt, Flóris'n 3.
volt és finn-ugor filológus egy sze-
mélyben.

A negyvenhétéves agygegy és
a millió évvel is fiatal Élet nem ismer-
ték egymást, még csak be sem voltak
mutatva egymásnak. Az Élet csókolt
és horogzott, hejehujóskott és sírt, csil-
lezett és világtörténelemeskedett. Pukó-naszky
táncos is nem vetett ügyet az eféle
lehaszorga ő szép, komoly xüjén-vót-
jók, vöjöl-ostjók és morolvin skö-
veket csilulósott az elvharis adó
partján. A tavasz nála csak annyiban
különbözött a télől, hogy több nap-
világnál is csilulót. jelentett Készülő
holhatatlansága skörmőre.

Ittben pedig szépen megszükkült
~~de~~ a hója, megszükkültek a skive és
a skerrei. Egyetlenegyszer engedte

meg megjónak ezt a farsábol - 4.
mat, hogy lement két napra a Bolai-
tonra. Ő Almásyban mőstötte ma-
gót a vízbe. És az utónap ~~keszthelyen~~
fürdőkők ölmélkölve mondták
egy mősnak: - Milyen különös eset-ize
volt ma a Bolatonnak.

A tonr is felkelt érevel-
lővel. Egy percig üresen nézett maga-
elé. Mintha kérdezné: Pukinszky
Flórján nem csodálódik, mit lehet
hát akkor csinálni Pukinszky Flór-
jánnak? Odáténfergett az ablakhoz.
Nézett. Kiinn a szőllingöző házban,
a korócsányi éj hívó boldogság-
ban vidám csodálók korogó gyermek-
gerendekkel, összebújó párok, ének-
lő fiatalok siettek az éjféli misére.
Pukinszky tonr is úborn megmő.

olult, forogott, sütyeolt, c'volygett 5
valami. Es most sohasem hasonlalt,
nem tudta, hogy a seve az, ami főj

Most egy idegen gonolot villt
fel benne, mely más l'xv'is is volt
Mi lenne, hogyha ő is elmenne az
éjféli miseire? Ő még sohasem ló-
tott ilyen aggbefutóst. Milyen érde-
kes volna, ha vogul lenne a mise
nyelve. . . .

Pukinexky tornát komor elha-
l'v'isszal felvette a téli kabátját.

2

Meg tett két lépést az uccán, két
csalnakot l'v'ott egy kétőre moxgo
örb'c alatt. Olatkioltott neki:

— Kolligovő! Kolligovő!

Csalnakok és ör'b'c megforolultak
Kiegelwangel Paula csalw'k'v'v'

keirelente:

6.

- Csak nem a misére, kolléga. ér?

- De igen. Jó, ha az ember tanulni -
nyissa az ilyen törszabalmi mozgalmak-
köt, - felelte Komolyon Pukónsky
tanár úr.

Liegebrangel Paula egyik pesti
lánygimnáziumban tanított és skom-
szialja volt Pukónsky tanár úrnak.
'Ő' is a tudományok jegyzete el mozt
Ez nem jelentett semmi erotikát a tu-
domány skómára. Paula a magyar ir-
dalomban észlelhető német hatásokat
mutatgatta ki. Emléke skóshuszonhárom-
éves skóshorizontait ilyen hatásról
vontotta le a leplet. Igaz, hogy más
lepelvontogató's nem is volt az életé-
ben. Paula kisasszony már negyen-
öt éve volt Liegebrangel Paula és

most egészen hozzá szokott. Pedig 7.
v. felületen idegenek első látásra inkább
sáviró pókoknak nézték. Legyek soha-
sem voltak a Paulu lakásában. Mert
a him legyek az istennek sem repültek
volna a közelébe. Akkor pedig a légy
kisasszonyok mit kerestek volna ott?

Paula sajátos, sutlógóiba ve-
sző hangon mondta:

— Menjünk együtt. En is odame-
gyek. Ott legelőbb sokan vannak.

Pukánky, a nő is is megrekent
erre a sajátos, érkezől remény hangra.
Mint ha önmaga bűbös varázslat jött
volna ez a hang. Remélt Paulára. A
sok véletlen szűke szemé tele voltak
szelid szomorúsággal.

Amint beléptek a templomba, meg-
 neműlt az orgona sok egyjűvé fu-
 tott okikból széles órral folyt ki az
 ének. Olyan melegséges volt az é-
 nek, úgy nem lehetett külön lenni lágy
 simikósu hangjában. Az életgremi-
 szokat külön firtató emberek most
 élőkön, boldogan nétek egymásra
 és mélyen, mélyen, minden arcaik
 csökjével, minden apróik verejtéké-
 vel érezték, hogy milyen végtelenül
 jóvalmas, milyen végtelenül édes
 közösség: ember lenni. És hogy a
 külön ember értelmesen szí, beteg
 visítós, ~~xxx~~ mert minden élet értelme
 a többi életében van. És a nagy bol-
 dog rangjában ott volt az örök
 bölcső a lehajló orgonával és a mosoly.

győzelmekkel. És ez a győzelemmosoly. - 9.
győz mindenkinék megtisztult szív, meg-
könnyebbült lehel, egymásra találó
segítő kéz volt.

Tukóinszky tanár úr észre se vette,
hogy ő is énekel. Nem zúgójánál, nem zot-
jójánál, még csak nem is mordogvánál. El-
kúszott, megkomorított, törőhöz vőgyő-
főjodalmas-emberül énekelt. És a
Paula szigoru, hervult ajkán is ki-
bőbörösködött valami hosszú, merev
és hegyes. Ami, ha nem volt elkapott
dobkő: Tóstenhez szövellő forró köyör-
gésű ének volt.

4.

Flodlgyőztesen mentek haza felé
Mert mindketten érezték, hogy eseloligi é-
sedüket kihívták a belkük oldal. És
hogy közeledik egy új születés, ahol van

nap, tevékeny munka, egy időben kb. 10
párkó^{elő} kért. Mikor a kapukhoz érve Pu-
tkó-nakgy dandó úr el akart köszönni,
Paula megjelenem elrekesztve kérdésként és
nagy körgörgetés büjt hangjában:

- - Ad egy csésze meleg teát, ha fel-
mezek egy kicsit beszélgetni? Olyan ro-
mán ma egyáltalán lenni.

Pukó-nakgy dandó úr ott állt
vél, mintha a parlamentet voltik vol-
na be neki pitulóban. A szíve is velt,
egész élete velt egyet. Bollog belkende-
zéssel mondta:

- Akár két csésze is, kedves kol-
leigamó.

Fent az együgyűség kis szobájában
közösen szitotók fel az előrenémetett
tűket. És más párolgott is körülben a

jó meley ka. És az első kortyok után 11.
tíz óra más jó meley stovok pörköltök
a szivükbe, melyek nagy szíllók fel
életükből, mint a föld lehelletének fé-
nyes bolyhái az első tavaszi napra, a
gyermekkor ~~é~~ boldog upróságaik jöttek
vissza beszéljükből, amikor ök is
napjútól virág, élve élet voltak. A
két öreg gyermek lelkendezett, élve-
kenyűlt, kacsogott, örmült. Két óra fe-
lére hűvösözlő szoba rőszelt a lelkük-
re.

– Tíz óra megyek is, – mondta
Paula félénken.

– Ne, ne menjen drága kolléganő,
még soha nem éreztem ilyen jól ma-
gamat, – körgöngyözt Flórián és
boldog buzgalkodással tömött
új fogycsót a kialudt kályhába.

Paula feléje hajolt, lehelle me. 12.
leget vitt a vén fin hajzó-lai köze.
És mindenik hajzóla egyikenél élve
volt.

A tűz nem akart meggyulni
akkor Pukinszky Lennor is gyöngyö-
sü lószalóssal adórohanat az é-
szek felé, felmarkolt egy csomó
cédulát, mozdult, sűrűt és
voló-só-gos vótjót. Szarnok
bollog azonnal opista a forrás
alá.

A lóny fellebbent mint egy
éles kőcső és vitément a két életem.
És a Paula Paula két aszott kősző ki-
nyult, szemei elrevesselek s vj-
kó-ra bollog megvallo'ssal jött ki
a név. — Flószón.

- Paula, - monolka és 13.
elfulladásból Pukónsky Lomár úr
és megfogta a feleje nyílt kék ke-
zet.

Es seregény Nemi Torem,
úrra istene az úrváltó vörölok-
nok seror szelte a botyuját. Mest
már tudta, hogy a Pukónsky Lomár
úr lelkeinek boldog lankáin nem
semmi für az ő skómára. Mest a
kék egyrészt seregényi lélekben ott
ring az örök Kőröcsong ólalt
vöröndek: a bölcös.

Fokrit, 1534. szept. 2.